

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 148/2022
29.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Весна Максимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., власника Пекарске радње „Здрављак“, чији је пуномоћник Паун Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1835/21 од 22.04.2021. године и ревизији туженог против допунског решења истог суда Гж1 1835/21 од 22.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1835/21 од 22.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж1 1835/21 од 22.10.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1835/21 од 22.04.2021. године, преиначена је пресуда Основног суда у Бору П1 220/20 од 10.03.2021. године у одбијајућем делу става првог изреке и одлуке о трошковима поступка садржане у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћене зараде за август месец 2018. године исплати износ од 4.930,00 динара са законском затезном каматом од 01.10.2018. године до коначне исплате и за месец септембар 2018. године да поред износа досуђеног првостепеном пресудом плати још 7.150,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2018. године до коначне, док је захтев за исплату законске затезне камате на месечне износе зараде за дан 30. у текућем месецу за претходни месец одбијен, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Допунским решењем Гж1 1835/2021 од 22.10.2021. године допуњена је одлука о трошковима поступка садржана у другом ставу изреке пресуде Апелационог суда у

Нишу Гж1 1835/21 од 22.04.2021. године, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и против допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж1 1835/21 од 22.10.2021. године.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија против пресуде није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду поступка из члан 374. став 1, у вези члана 386. став 3, као и да је другостепени суд приликом преиначења прекорачио захтев тужиље опредељен у тужби. Наиме, другостепени суд је одлучујући о жалби правилно преиначио првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву, јер је тужиља жалбом предложила да се пресуда преиначи и њен тужбени захтев усвоји у целисти, што је другостепени суд одлучујући у складу са чланом 3. став 1. ЗПП и учинио. Околност, коју увиђа другостепени суд, да би правилном применом материјалног права тужиљи припадали већи новчани износи од тражених тужбеним захтевом, захтев не чини прекораченим, а пресуду незаконитом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је закључила са туженим уговор о раду на одређено време дана 06.08.2018. године за период од наведеног датума до 31.08.2018. године, као и уговор о раду од 01.09.2018. године на одређено време до 30.09.2018. године, којима је уговорена зарада у висини минималне зараде са обавезом исплате једном месечно до 30. у месецу за претходни месец. Пре него што је закључила уговор о раду на одређено време од 06.08.2018. године, тужиља је крајем јула 2018. године до 06.08.2018. године код туженог фактички радила без закључења уговора о раду и без пријаве на обавезно социјално осигурање. Тужени је тужиљи исплатио за август месец 2018. године зараду у износу од 17.950,00 динара, док јој зараду за септембар месец исте године није исплатио. Тужени је током поступка признао да тужиљи припада зарада у висини од 8.866,00 динара за септембар месец истичући да је тужиља фактички радила код туженог до 16.09.2018. године.

Првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао туженог да јој на име неисплаћене зараде за септембар 2018. године до 01.09.2018. године до 16.09.2018. године исплати износ од 8.866,00 динара са законском затезном каматом од 31.10.2018. године до исплате, а вишак тужбеног захтева од тражених

4.930,00 динара на име умањене зараде за август месец 2018. године и 16.016,00 динара на име неисплаћене зараде за септембар месец је одбио као неоснован. Првостепени суд је имао у виду да је тужилца радила до 16.09.2018. године, да јој је то био последњи дан рада код туженог и зато јој је за септембар 2018. године није исплаћена нето зарада у износу од 8.866,00 динара.

Апелациони суд налази да се изнети закључак првостепеног суда не може прихватити, јер је заснован на погрешној примени материјалног права, пошто је првостепени суд погрешно квалификовао рад тужилце од јула месеца до 06.08.2018. године као пробни рад и да за септембар месец није узео у обзир да тужилци радни однос није престао њеном кривицом, а да је за цео месец септембар имала закључен уговор о раду.

Врховни касациони суд сматра да је Апелациони суд правилно применио материјално право. Наиме, право запосленог на зараду прописано је одредбом члана 104. и 105. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 95/18). Из садржине члана 106. тог Закона произлази да запослени има право на зараду за обављени рад и време проведено на раду, а она се састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде. За стандардни учинак и време проведено на раду запослени има право на минималну зараду, које право уређују одредбе члана 111. и 113. Закона о раду.

Како је у конкретном случају између странака уговорена зарада у висини минималне зараде, ради обављања послова продавца, а Одлуком социјално-економског савета Републике Србије о висини минималне цене рада за период јануар – децембар 2018. године („Службени гласник Републике Србије“ број 88/2017) предвиђен је износ од 143,00 динара по радном часу који се примењује од 01.01.2018. године, услед чега према обављеним статистичким подацима у односу на број могућих радних дана у месецу и могућих часова рада у месецу, минимална нето зарада за месец август износи 26.312,00 динара, а за септембар 22.880,00 динара.

Тужилца је закључила уговор о раду са туженим 06.08.2018. године и за период од наведеног датума до 31.08.2018. године, којим је уговорена зарада у висини минималне зараде са обавезом исплате једном месечно до 30. у месецу за претходни месец. Тужилца је фактички радила код туженог од јула месеца 2018.године до 06.08.2018. године, када је закључила први уговор о раду на одређено време .

Насупрот наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да тужилца није била на пробном раду, јер такав уговор није закључен у смислу члана 36. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 95/18), а да за извршен фактички рад сходно члану 60. став 4. Устава Републике Србије радно ангажовано лице има право на накнаду зараде у висини зараде коју остварује запослени код истог послодавца за исти степен послова. Стога, за месец август 2018. године по основу фактичког рада и права на накнаду за рад по основу уговора о раду на одређено време од 06.08.2018. године тужилци би припадало право на новчана потраживања у висини од минималне зараде од 26.312,00 динара. Имајући у виду да је послодавац тужилци за овај месец исплатио износ од 17.950,00 динара разлика до висине минималне зараде за наведени месец износи 8.360,00 динара. Међутим, како је тужилца тужбеним захтевом тражила 4.930,00 динара, правилно је Апелациони суд

крећући се у границама постављеног тужбеног захтева у складу са чланом 3. став 1. ЗПП, обавезао туженог да тужиљи исплати 4.930,00 динара преиначењем првостепене пресуде у том делу.

У погледу зараде за септембар месец 2018. године, насупротив наводима ревизије, правилно је другостепени суд утврдио зараду која би тужиљи припадала за цео месец да није било онемогућавања тужиље да ради и да није дошло до фактичког прекида рада. У поступку је утврђено да је тужила закључила уговор о раду за период од 01.09. до 30.09.2018. године, да уговор о раду до истека рока за који је закључен није раскинут, нити је послодавац донео решење о отказу уговора о раду услед повреде радне обавезе или акта недисциплине или из других разлога законом предвиђених. У одсуству коначног и правноснажног акта послодавца, а при чињеници да је правноснажном пресудом Основног суда у Бору П1 282/18 од 04.12.2019. године одбијен као неоснован противтужбани захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се тужила – противтужена обавезе на исплату износа од 13.400,00 динара са каматом од 16.09.2018. године, а на име причињене штете противтужиоцу, то тужени на коме је терет доказивања у смислу члана 228. до 231. ЗПП није доказао да кривицом тужиље она није фактички радила до истека уговора о раду на одређено време. У таквој чињеничној и правној ситуацији тужила би могла да остварује на основу закљученог уговора о раду и по основу накнаде штете у смислу члана 164. Закона о раду, у вези члана 154. Закона о облигационим односима, зараду у висини минималне зараде од 22.880,00 динара. Међутим, крећући се у границама постављеног тужбеног захтева, правилно другостепени суд налази да тужиљи припада износ од 16.016,00 динара, па јој је правилно поред износа од 8.866,00 динара који је досуђен првостепеном пресудом досудио износ од 7.150,00 динара.

Из свега изнетог одлучено је као у ставу 1. изреке на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против допунског решења о трошковима, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиље, које не чини њено главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука о главној ствари преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Како тужени није успео у поступку по ревизији, а одговор на ревизију није био нужан трошак, то је на основу одредбе члана 165. ЗПП одлучено као у ставу 3. изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**